

ת' ר' י' כ' ל' ס'ס. כ"ו/2

מישיבת ועדת שירותים צבוריים שהתקיימה ביום ג'
ד' באב תש"י (18.7.1950) בשעה 8.50.

גורמיה:

חברי הוועדה:

- ח. מגוריי-כהן - היו"ר
- י. גיל
- נ. הרפז
- הכרמלי
- י. לם
- ח. למדן
- א. פרמינגר
- א. ח. שאג
- חברי

מוזמנים:

- רבקה גופמן
 - דבורה יפן
 - טובה בלכר
- באלי-כח ארגון האחיות

ח. מגוריי-כהן - היו"ר: אנו מקדישים את מתנית השעה הראשונה לשמירת דברי באי-כח האחיות בקשר לשבילתה שפרצה לפני שבוע. היה מצוי כי אנו נשמע מדוע פרצה השביתה רק בגלל-חולים אחדים ולא בכל הארץ. ברור כי רבים העריכו את דרישת האחיות. כי הן עשו את אשר עשו באחריות מלאה.

אני מקווה כי אנו נשמע הרצאה ממצה בקשר לכל מה שקדם לשביתה.

ד. יפן: נתנה לי כבר מעט ההזדמנות לשבח במסי בתכם ולהסביר את מצבנו. אנו כולנו עמיתים למצב שהגענו אליו - קבוצת גלויות, וחשבנו כי נוכל גם אנו לחרום את חלומותנו לשמוש יעיל בכוחותינו. ישנם כוחות רבים שנמצאים כבר בעבודה, אולם אני מבינה כי נקראנו הנה על-מנת להביע את דעתנו כיצד להרבות את מספר האחיות? ומה היו המיבות שגרמו לשביתה?

אין כפוף שמקצוע זה הוא אחד המקצועות הקשים ביותר לגבי האטה, ועל כן חוכית העבודה כל אין נוהרלים למקצוע זה, וכוחות עבודה חדשים אינם נוספים. ולא זה גל-בד, ישנה גם פרישה מן המקצוע ועבודה זו גרועה מן הראשונה, כי אילו יכולנו להחזיק בעבודה את הכוחות האלה היינו יכולות לתת שרות גם לאוהם המקומות שאנחנו איננו מגיעות לשם.

מעט היו נוהרות צעירות רבות לביח-ספר לאחיות והיה קשה להתקבל לשם, אם אומר כי בזמנו, מחוץ 200 מועמדות היו בוחרים 20 והיו מחפשים שופרא דסופרא. הרי כיום כאשר מודיעים שיש מקום ל-50 תלמידות, בקושי מופילות מספר התלמידות הדרוש.

ובכן כל הנטל הכבד, ההולך וגדל, בהתאם לצרכי המדינה, נופל על אותן קומץ האחיות המתמיד בעבודתו, הכורך תחת הנטל.

ד. יפן:

האשימו אותנו כי אנו מתנגדות לגיוס אחיות, והרי הגיוס שהיה בינואר 1948 נעשה על-ידנו, והכוחות הראשונים שנשלחו למקומות המרוחקים ביותר - על ידנו נשלחו, כי זו הייתה טעח חרום. למעשה אין לזכור אצל האחיות תקופה שלא הייתה בשבילן טעח חרום, מאז שנת 1929 התחילה תקופה שתנאי העבודה והשכר היו ירודים יותר מבכל המקצועות האחרים. לפני כן הייתה משכורת האחות ב-4-5 ל"י גבוהה יותר מזו של המורה. משכורת האחיות הייתה 14 ל"י לחודש ומשכורת המורה 9 ל"י. אני משוח שני מקצועות אלה, כי הם מקצועות חיוניים העובדים מחוץ חלוציות רבה.

אולם הצרכים היומיים דורשים כי

תהיה הפרוטה מצויה בכיסו של אדם למרות היעדר הגדול בעבודה. אז העלו את משכורת המורים וזו א הייתה שווה לשלנו ואף עלתה על שלנו. שני מקצועות אלה חסרים ידיים עובדות, אבל יש יותר קשיים כמקצוע האחות מזה של המורה. האחות שהיא בעלת משפחה ועליה לקיים את ילדיה, הייתה בזמנו משלמת סכום קטן לאותה חברה שהייתה ממלאת את מקומה בבית. כיום יש לשלם סכומים נכריים לאותה חברה, דבר זה אוכל את כל משכורתה, ולא די בזה יש וצריך לכסות את ההוצאות ממשכורת הבעל. הוא איננו רוצה כי האשה גם לא תהיה בבית וגם ההוצאות תהיינה מרובות. זה מביא לידי כך שחלק גדול מן הצעירות עוזבות את המקצוע.

אנו הנהגנו הקלות רבות בבית-הספר

לאחיות, סדרנו שהחלמידות יכולות להתקבל לבית-הספר פעמיים בשבוע, אולם הקלות אלה אינן נוחות לנו ולא כלום, כי כאשר החלמידות גומרות הן עוזבות את העבודה. בבית-הספר אחד, מתוך 170 בוגרות, עזבו את העבודה, כלומר הנטל טוב נופל על אחת קומץ אחיות הנושא בעול כל העת. אנחנו האחיות הותיקות ראינו את המחסור ההולך וגדל, כי תנאי העבודה של האחות הם קשים מאד. האחות מחוץ לביתה עובדת קשה, ובטח היא חוזרת הביתה עליה טוב לעבוד, כן קשורה האחות לעבודתה ביום ובלילה בשבת ובחג, או שעליה להמצא בחוץ בית-החולים ולעשות כל-מיני סדורים הקלורים בעבודתה; יוצא כי היא עסוקה בחוץ מסגרת עבודתה לפחות 12 שעות ביום. אנו מחייבים את האשה הנשואה לעבוד, בה בטעה שבארצות הנאורות רק עתה מהירים לאטה הנשואה לעבוד.

אנחנו חושבות כי האחיות הצבוריות

העושות למען הבראח הישוב, יש בכוחן להקטין את מספר החולים הזקוקים לבית-חולים.

ובכן מאז שנת 1947 הגשנו דרישה

להעלאה השכר, ולהסתחת שעות העבודה, כדי שהאם-האחות עם כל הקוטי שבועבודה, תוכל להמשיך בעבודה, וכן יהיה בזה כדי להגדיל את מספר האחיות הצעירות. האחיות הצעירות עם כל היותן אידיאליסטיות הן כורעות תחת הנטל ועוזבות את העבודה. הותיקות ממשיכות בעבודה בהשטעה אותה רוח המפעמת בו וכן מאז. הצעירות הרואות את חברותיהן המורות, עם כל הקוטי שיש להן בשעת השעור, המורות מקבלות משכורת יותר גבוהה ואינן צריכות לעבוד גם ביום וגם בלילה, אלא כי גם לאחות וגם למורה אותה ההטכלה, בכל זאת חיי המורה יותר קלים. זאת אומרת אם ימחיתו את שעות העבודה ויעלו את המשכורת יהיה בזה משום מטיכה למקצוע.

מאוקטובר 1947 אנחנו מנהלות מטא-ומתן

אם כי בחקומה המלחמה גייסנו אחיות והפסקנו את המטא-ומתן, אולם עתה יש לנו הרושם כאילו אנחנו מאחרות את הרכבת. בחקומה מלחמה אין לבוא בדרישות, ועל-כן בימי שלום אנו חייבות לדאוג למצבנו. העליה הבאה עכשו דורשת מאתנו הרבה יותר כוחות מאשר דרשו אותם החלוצים שבאו לפני כמה עשרות שנים.

אחרי המלחמה חדשנו את הביעויותנו,

אולם דבר לא נעשה להטיב את מצבנו. המורים מנהלים עתה, מטא-ומתן על העלאה דרגת המשכורת והאחות שוב נשארת בדרגה הנמוכה, הטענה היא כמובן, כי אין תקציב לכך. הגיעו מים עד נפש, היו תביעות שאושר לנו ואנו דרשנו את ביצוען ועד היום טרם בוצעו. אנו נמצאים כרגע במטא-ומתן עם הממשלה, הייתה לנו פגישה עם ועדה שנבחרה על-ידי הממשלה אולם הם התעלמו מאתנו ובנתיים המצב הולך ומחמיר. בעיה זו מוכרחה למצוא את פתרונה במהירות המכסימלית.

ד. יסן:
אם דרשנו כי האחיות שהגיעו לגיל 50, יאטרו להן יום עבודה של 6 שעות ואחות שהגיע לגיל 45 יאטרו לה יום עבודה של 7 שעות ו-6 שעות עבודה בלילה, דרישה אלה באו לאחר שהאחות עבדה קשה מאד למעלה מ-19 שנה. אחים אינם נוהרים למקצוע והאחות צריכה לעבוד גם ביום וגם בלילה, אם כן יש להשוות את שעות העבודה שלה לאלה של הגבר ולהעמידן על 6 שעות עבודה בלילה.

אשר למשכורת, אם לא יעלו את דרגת המשכורת ולא יאפשרו לאחות קיום הוגן, לא חבוא עזרה בכוחות הדג.

האחות מקבלת סמוק רב בעבודתה, אולם החח זה לא אוכל למסוד מה גדולה המרירות שהצטברה בקרב צבור האחיות, מעט מן המעט סרץ החוצה. ומרירות זו וקטיים אלה מגיעים לאזנל הצעירות ואינן בוחרות במקצוע זה.

אשר לצד הקונסטרוקטיבי להגדלה מספר האחיות, אגלה לכם כי אנו מבזבזים כוחות מקצועיים רבים לעבודות לא מקצועיות. יש ואחות מוסמכת עומדת ומונה כביסה מלוכלכה, או שוטפת חחולי ילדים, או מנגבת אבק מן השולחן, דברים אלה אינה צריכה לעשות אחות מוסמכת; ואז סובלים חיי אדם כי יש ואחות לא מקצועית מטפלת בחולה. חלוקת הכוחות, לדאבונו, נעשית בלעדנו, ומובן, כי זה נעשה בצורה לא נכונה. אין משתמים את ארגון האחיות, שהוא ארגון ביסדלי ובכוחו לומר הרבה בשטח חלוקת העבודה, וכן בשאלת הגיוס.

יהיה זה עורל אם יאטרו כי אנו מתנגדות לגיוס. כי אם אנו נחייב את האחות להחגיים לא יהיה צורך בקנסות. בתואי העבודה של האחות נשללת ממנה כל אפשרות של חיים פרטיים, ובעיקר קשה המצב לגבי אהיות חדר ניתוח. האחות, נוסף ל-48 שעות העבודה, יש לה כ-70 שעות נוספות ו-3 לילות בחודש היא צריכה להיות במצב הכן ולחמא בכחלי בית-החולים. כך, שהטנה לא יצאה מקרב הבוגרות, בבית-הסדר אחד, אף אחות אחת להשתלמות בחדר-ניתוח. כלומר המצב בכל רע לגבי אהיות חדר-ניתוח. עליכם לקחת בחשבון כי מקצוע זה קטור עם הרבה רגשות נוספים. ואסור לכם כי הביאו חולה גוססת לביח-חולים ומיד לקחו אותה לניתוח. הנהג שנלח לקרוא לאחות, אחר קצת. הניתוח, אמנם, נעשה, אבל החולה מתה, אותה אחות מסחובת עם הרגשה קשה. אין יכולים לקחת מאתנו את התרגשות האלה. זאת אומרת כי אין לעמוד ולהתדיין אתנו על המשכורת. כן ראו את אותן האחיות שיצאו למחנות העולים, גם פה אינה חסרה חלוציות. כן עלינו להלחם כי ישלמו לאחיות העובדות בבתי-חולים הרחוקים. מן העיר, את הוצאות הנסיעה.

ח. מגורי-כהן - היו"ר:
אני הייתי רק רוצה לדעת מדוע נוצרה הפליה מעין זו, כי חלק מבתי-החולים שבת וחלק אחר לא שבת? כי עצם דרישת האחיות היחה מוצדקת.

ר. גוכמן:
אני חושבת כי האחות היא היא שחקימה בארץ, במשך 26 שנה את המוסדות הרפואיים השונים ודאגה לבריאות הישוב. אין לבוא ולומר לה כי היא עזבה את החולה לנסשו, בשעת השביתה. כל מה שעשינו היה אך ורק למען החולה, למען יחמלאו שורותינו כוחות עבודה רצויים שנוכל למסור לידיהם את בריאות החולה, ולמען נשמור על כוחות הנמצאים בעבודה. אין אנו יכולים לבוא ולדרוש מאותן הצעירות שהעבודנה באותם התנאים שעבדה הקבוצה הראשונה. יש להבטיח להן תנאים טובים. הדרישות שאינן מופרות כל עיסר, אוטרו במוסדות שונים ולא בוצעו. שעה חרום קיימת בשבילנו מאז שנת 1921, אנו לא נוכל אף פעם להריח את קולנו. ועל-כן זוהי השעה לתזור ולדרוש את מלוי הביעותינו. כדי שהעבודה תחיה מוריה יש צורך במצב רוח טוב על-מנת שנוכל לשאת את העול הכבד.

לחשומה לבכם, השיבות רבה נודעת לרפואה המונעת - סיסמת האחיות. כי במידה שנמנח את הרפואה המונעת נזוה זקוקים פחות לבתי-חולים.

ר. גרובמן:

כל העת אין רוצים אפילו לחבס אחור במטא-רמתן. המוסדות האחרים ההדדע כי הם סחח זכים למלא כל מה שהמטלה חגיה. אולם עד עתה לא מלאו את חובותינו. אני מבקש כי ועדה זו תספיק כי לא יסחבו יותר את ענינו. דבר זה מכניס התמרמרות עצומה. אנו כחכנו, הברנו ולא קבלנו כל חטובה. לא היה לנו כל מוצא למחוח אנשים אטרמדת והיינו נאלצת להכריז על הסביחה.

אנו דרסנו מכל בתי-החולים בארץ הנאים אחידים וכל מוסד שיענה לא נעטה בו כל זעזועים. ומוסד אחד-קופת-חולים בלצע אח אטר נדרט ממנו, ואז אין כל אורך להסביח גם עם את האחיות, והאחיות טסחו, אותה אחות שהיחה תורנית כמחלקה עבודה כמאמץ הרבה יותר גדול. כך שאל יאמרו לנו כי אנו הפקרנו את החרלה.

הבינו, כי יום עבודה של 6 שעות עולה באיכותו על יום עבודה של 8 שעות. הדי פועל נקיון בעיריות חל-אביב עובד רק 6 שעות בלילה, מדוע צלחה האחות לעבוד בלילה 8 שעות ויותר? ואין להסרות את שני הטרורטים האלה באחריותם, וככל זאת אין העיריה מוכנה להסכים לדרישות האחיות.

האחות ברפואה המונעת צריכה נוסף לעבודתה להרצות ללמוד ועל-מנת שתוכל לחנך את הצבור ולהתקדם בהתאם-להתקדמות הרפואה. וכן עליה לעבוד בביתה, כך שהיא עובדת בערך 14-16 שעות ביום, האם ימצא מישהו שיאמר כי אין זה טעוה?

אולם יחד עם זה עלינו לדאוג כי הצעירות תלכנה ללמוד מקצוע זה. אין אנו רוצים כי הן יעלה דרקא במקצוע זה מסות טבצורה זו היא יכולה להסתחרר מן הצבא, וזכר זה עלול להרזיר את רמת המקצוע. לא בתלמידות כאלה אנו מעונינות, אנו רוצות כי התלמידות שיש להן יעוד בחייהן, הן תלכנה ללמוד מקצוע זה. יש לתת לתלמידה אפשרות של בחירה חמטנית, באיזה בית-ספר היא רוצה ללמוד, ועליה להתחייב לעבוד שנה נוספת בחור הקופת הלטודים - זה יחן לנו תלמידות נוספות.

אטר לגגוס האחיות, הדי אנחנו ערוה כטרם היה צבא הקבע, גויסנו אחיות על גיל 45 והעברנו אותן דרך הקלס. האם באיזה טרות שהיא גויסה האטה בגיל 45?

ט. בלכרין:

בעיני האחיות היא בעיה חיונית מאד ועל כך אין כלל ויכוח. היטוב אטם על שהכיא אמת-האחות למצב שהיא נמצאת בו כיום. השתלשלות הענינים פחות או יותר ידושה לכם. אולם אני רוצה רק להזכיר ענין אחד, כי המטכרות שלנו החתה בזמנו - 14 ל"י לחודש, לא רק שלא העלו אותה אלא הרזירו אותה ל-9 ל"י. זה היה בשנת 1931, ובשנת 1941 העלו אותה שנית ל-14 ל"י לחודש. ידקר החיית הלך וגדל ומטכרות האחות לא הועלתה היטוב אטם את מזכיר. ואנו שנים על שנים מחכות בסבלנות רבה להסחר ענינו והצוע המצב לידי כך שהיחה צרכמה למרוץ שביתה, הדי זה אך ורק מסות שמקעה הסבלנות. התסכמים שנחמד אטנו נסארו רק על גבי הגייה ולא בוצעו. ובזמן השביתה - הגיה זה מסס שפיכת המים כי האחות הטרבתה הגתה צריכה לספל בחרלים. האחיות סדרו מסורות כמחלקת ילדים, כחדרי הינדקות, כחדרי נישוח ובכל מקרה דחוף הנו מגישה את העזרה הראשונה. פה הוא הגיחון כשכיתת אחיות, כי אין הן יכולות לטכוח כחי שתקבלנה את התנאים הדרושים, המורים, למסל, סוגרים את בית-הספר, אבל מה תעטינה האחיות?

קופת-חולים קבלה את דרישותינו ועל-כן לא צריך היה להסביח גם עם את האחיות. המוסדות חושבים כי בעצת הירחור אחות רחמניה זה מספיק ואין צורך למלא את דרישותינו. האחות היא אטם ואין צורך להסתמס במלה "רחמניה". יש לתקל מעליה אטם הנטל הכבד, לתקל על חיה הפרטיים בזה שיקצרו את יום העבודה. אנו עובדות קשה מאד, ובמרט אט נסתכל על מקצוע האחות מתוך פרספקטיבה של מקצועות אחרים כמו: פקידות, מורים, הדי הם כמטחק ילדים לעניית עבודתנו. תפקיד האחות הצבורית אף הוא קשה, נוסף לשעות העבודה, יש לה בקורי בית ועליה להסתורכ בתרוץ כספרות חודים התמות, ביותה, יום העבודה של האחות - יום עבודה כמול ואף מעם לא קבלנו עבודה נוספת. במחנות קפריסיק, עתה ועדו, וכצבט עבדנו 20 שעות ביום, והאחות לא העלתה על דל שמתיה כלי בגא עימה. ואם אנו דוררות הססת תנאי העבודה, כי יבצורה

ט. כלכר: כזו נרמל להתזרזר אחיות לעבודה
וכן להתזק בעבודה את האחיות העובדות -
אין ממלאות את דרישותינו.

אנר עומדים כיום באחר מצב כמו
טעמנו לפני הסכימה במאומה לא התקדמו. וההיכוח ביחס לשעות
העבודה לגבי אחיות העובדות למעלה מ-5 שנים **דריד וקייס. כמוגן,**
שהמדובר הוא אך ורק לגבי האחיות התיקות. כי הצעירה פורטרה מיד
מן המקצוע. כן הדבר לגבי שעות עבודה בלילה. אנחנו מוכנות ללכת
לוייתורים. הלינו מוכנות להסכים שאחיות העובדות שעות נוספות עד
1.1.51 ויחזירו להן אותן באיזה אופן שהוא. אולם כל צעד לא נעשה
להסדרת המצב ואני מזהירה בפני החפצות נוספת של צבור האחיות.
הבטחה רבות נתנו לנו ולא קוימו ועתה אננו עומדות בפני המוסד
העליון ואל יכזב הוא אותנו.

ח. מגורל-כהן -הי"ר: אני הייתי מבקש שארגון האחיות
יודיע לוועדה באיזה שלבים נמצא
המסא-ומתן? כן הביאר לידיעתנו באיזה אמצעים אתן עומדות לנקוט?
נוסף לכך הייתי מבקש שתמצאו לנו חומר בקשר עם השתלשלות העניינים
חומר אינפורמטיבי שיגיע אלינו ע"ד כסוף השבוע הנוכחי; על-מנת
שחברי הכנסת יוכלו לעיין בחומר לפני הישיבה הבאה.

א. פרמינגר: מה ההסיבה שדר. מאיר נעדר הינו
מן הישיבה?

ח. מגורל-כהן - הגו"ר: אנו ככה שמענו את חרוח דעת מסדר
הבריאות ואין להטריחם שנית, ועל-
כן לא החמנתי אתם. ואין כאן כל כוונה רעה.

א. הכרמלי: נותרה לנו רק עוד רבע שעה ועל-
כן אני מציע כי נמסוק עתה את
הישיבה. אני מציע כי סדרי הוועדה שלנו לקריים, אולם צריך היה
פעם לכנס את כל הצורמים יחד.

ח. למדן: אני חוזרת לגישה הצורנית. אנחנו
איננו סמינריון. בשאלת האחיות הגו
לנו כבר 3 ישיבות ועתה בישיבה ה-4 נשמע את כל הצורמים יחד ורק
בישיבה ה-5 נחזיר לדון, כינתיים חברא הפגרה.

על-כן הייתי מציעה כי נפרד מעל
האחיות ונסב ונסכם אי-אלו דברים.

ח. ממנו-כהן - הי"ר: אני חושב כי נוכל למצוא עוד שעה
נוספת לסיומת הבעיה ועתה יט לחת
לחברי הוועדה אפשרות לסאול סאלות.

י. גזל: אני חושב כי יש לחת אפשרות לחברי
הכנסת לסאול סאלות אינפורמטיביות
וארגון האחיות יענה עליהן.

אני איננו חושב כחברת הכנסת למתן
כי נוכל לגמור את הדיון בזמן קצר. עלינו להזהיר את הכנסת ומסדרות
אחרים לכל יתהווה מסבך במקצוע זה. יש לכנס ישיבה נוספת ולהגיע
לידי סיכום.

א. הכרמלי: אני מוכן להסכים כי חברי הכנסת
ישאלו סאלות, אבל אין נכנסים עתה
בדיון.

ח. טאגן: מפיי האחיות שמענו כי האחיות
הצעירות מסרבות ללכת להשתלמות
נוספת כחדר ניהול. האם זוהי תופעה חדשה? אם כן, מה הסיבה לכך?

י. גזל: הייתי מודה לארגון האחיות לו נחננה
לליהטובה לסאלות הבאות: א) עם מי
מתנהל עתה המסא-ומתן? עם המסלה. האגודת המקצועי, או הצנא? ב) האגודת
המקצועי בא לידי הסכם עם ארגון האחיות בקשר ל-6 שעות עבודה בלילה.
בקומה-חולית קבלו דרישה זו. והאחיות שח לא מוכן מדי ל-
האחיות.

יג גגל:

הסכם זה ככל המוסדות? ואם העבירו
מדוע לא קבלו המוסדות האחרים את
ההסכם ורק מוסדות קרית-חולים קבלוהו? (ג) כתיבת-חולים שונים נסגרו
מחלקת האם האחיות השתתפו בזה? האם שאלו את פני האחיות בנדון זה?
(ד) מעניין הגהה-לטרוע את חרות דעת האחיות בקשר ל**לשחרור** התלמידות מגזום.
כל שאלת מטכר האחיות קטורה לא מעט בשאלת הגיוס.

הג. למדן:

הגית רוצה לטרוע את חרות דעת
האחיות בקשר לאחיות מעטיות.

הד. ימן:

אשר לשאלת אחיות חדר-ניחוח - חופעה
זו הולכת ומחמירה. פעם היה ענף זה
נבחר מאדרכן הוא הגרם. אולם מקצוע זה הולך ונעשה יותר קשה מתוך
הלחץ הרב. ענף-לא קרה כל-לא תצא אף אחת בגומרה את 3 שנות
הלמודים להשתלמות בחדר ניחוח. כל תלמידה בחקופת הלמודים, עוברת את
חדר הניחוח ורואה את המחכה לה בענף זה, ואינה רוצה ללמוד את המקצוע.

בקשר לשאלה עם מי מתנהל המשא-ומתן -
אני צריכה לציין כי לפני הסביחה השתתפו גורמים אחרים ואחרי הסביחה -
גורמים אחרים. אחרי הסביחה משתתף הרעד-הפועל העומד על כד. טרוניק-חבר
המינימליות הברזענה. כן משתתפים כל המוסדות הרפואיים כמו: בית-
החולים העירוני בחל-אביב, "הדסה" - ירושלים וענף "הדסה" - ירושלים
החגיגה במלח-נאה באומרה שהיא תסכים לכל דבר, כפי שזה יעשה במסלה.

בזמנו היתה ועדה בין-מוסדית שהחליטה
כי לא יהיה דבר כזה שמוסד-אחד ידחה את הדרישות ומוסד אחר יקבל אותן.
אולם אנר רצינו למנוע את התפטרות הסביחה ועל-כן לא הסכחנו את האחיות
בקופת-חולים. אם עובדות כבר בהסתתח טעות העבודה. אם המוסדות האחרים
יחליטו לקבל את דרישותנו נדרוש את ביצוע המידה ב"הדסה" - ירושלים
טענו למשל כי במסרם נרדו את ענין טעות העבודה. אין הם נכנסים
אחור במשא-ומתן. אז ובחירה ועדה רבה משתתפים טר הבריאות טרחה העבודה
והועד-הפועל, בין העובדות והעדה הבין-מוסדית בקיצור, ועדות על גבי
ועדות אולם כל דחיה נוספת במשא-ומתן יש בה כדי להגדיל את ההתמרמרות
כיום מתנהל המשא-ומתן רק עם הממשלה. לפני פרוץ הסביחה כמעט ולא
שתפו אותנו בשום-משא ומתן ולא שמענו את טענותינו ועל-כן הכרזנו
סביחה. גם בסעת הסביחה הללו היו אומרים כי מוכנים למלא את דרישותינו
היו מפסיקים את הסביחה. אנחנו הסכחנו את האחיות באותם המקומות
שמצאנו לנכון. אולם היו מחלקות כמו: ספרל בענין ילדגם וענף טבחן
לא שכתו האחיות, אנר הקלנו כסביחה במקרה להחמיר.

בקשר לסגירת המחלקות כתיבת-החולים
השוגגים - בזמנו השתתפו גם אנחנו בחלוקת הכוחות. אולם עתה לא שאלו
את פנינו לא שכתפו אותנו בחלוקת זו. לעצם הענין, אנחנו חושבות כי יש
מקום לסגירת מחלקות ואנר לא אסרנו על קבלת חולים אנרשים, אנר
מתגוררת בכל חוקף לסגירת מחלקות. ליד-ארגון האחיות קצמח לשכת
עבודה, בגלל חוסר תקציב אין היא פועלת. אולם אין לחסרף אחיות.
כל זה בא עקב סכסוכים בין המוסדות השונות.

אשר לשחרור התלמידה מגזום - אין
אנחנו רוצה שבית-הספר ישמש מקלט למשתמרות מן הצבא. דעו, שאם אין
לתלמידה יעודי-ונשמה בלבד אין היא רצויה. ואז צבור האחיות הצעירות
לא יתגהחלוצי. התלמידה יכולה לבחור כחיה כית-ספר היא רוצה
לבלות את שנות למודיה אולם היא צריכה להיות בעלת נפש. שנות
הלמודים צריכות להחשב להבטחות גיוס. ואין זה אומרו של צריך
לסלם לה את המטכרות. אבל יש לבחון היטב את התלמידה אם היא רוצה
ללמוד ואר בגלל תרצון להשתמש מן הצבא.

אשר לקיצוץ שנות הלמודים - דבר זה
עלול להרדיר את רמת המקצוע, נוסף לכך עליהן להשתלם בשנה הרביעית
שאם לא כן יתקדם המדע והן תפגונה. כן אנר מתגדרת לזה שחודידו את הרסה
התשכלתן. בזמנו דרשו מאתור שחיה בוגרת גזמנסיה רועתה. דורשים ממנה,
רק 6 מחלקות.

בשאלת האחיות המעטיות - נדמה לי
כי ענין זה יש מטרה הרס המקצוע. כי אחת מעמדת מקבלת בערך כ-3 ל"י
פחות מאחת מוסמכת. העקה לה התלמידה את חסרון הנמסר ותחטוב כי

דג ימן:

במקרה ללכת וללמוד 3 שנים ולהיות
חתם מיקוח ודיסציפלינה חזקים מוטב
להללמוד שנה אחת והיא אחרת. בזמנו פתח בית-החולים העירוני בחל-אמצע
קורס לאחיות מעשיות, ועתה הם עומדים לפתוח קורס שני. אנחנו מסכימות
שהינה אחיות מעשיות כמעט שנהאח העבודה הכלתיםקצועית, אולם לא
נסכים למכור קציה זולה וסחורה את רמת המקצוע.

ח. מגורי-כהן - היו"ר:

אני מודה לכן בשם הוועדה, ואני חוזר
ומזכיר לכן כב השלחנה לנה את החומר

בקטור לחביענהיבן בהקדם האפשרי.

הישיבה נועלה בשעה 10.50.